

[Arbejdsministeren.]

til § 33, nr. 2, f., i lov om konkurs af 25. marts 1872 er privilegium for „såvel højere som lavere tjenendes krav på løn og kostpenge, dog ikke for længere tid tilbage end ét år fra den sidste fardag før konkursens begyndelse, samt fabrikarbejderes, håndværkssvendenes, håndværksdrengenes og daglejerens krav på betaling for arbejde ydet det sidste år før konkursen.“

Bestemmelsen nævner ikke feriepenge eller feriegodtgørelse, ganske enkelt fordi disse ydelser ikke fandtes, da konkursloven gennemførtes. Bestemmelsen må jo i det hele i dag læses med hensyntagen til den udvikling, der har fundet sted siden dens gennemførelse.

Efter min opfattelse kan der ikke være rimelig tvivl om, at feriepenge eller feriegodtgørelse, der oprindeligt hvilede på aftale mellem arbejdsgivere og lønmodtagere eller disses organisationer, og hvorom der siden 1938 har været særlig lovgivning, er en del af den løn, der ydes for det af de pågældende lønmodtagere præsterede arbejde, og følgelig også omfattet af konkurslovens bestemmelse om løn.

Herved kan jeg også henvise til, at det af justitsministeriet nedsatte konkurslovsudvalg i sin i marts 1966 afgivne betænkning 1 om konkursordningen i omtalen af gældende dansk ret anfører, at også krav på feriepenge er privilegeret.

Med det forbehold, at spørgsmålet henhører under domstolene, må jeg altså slå fast som min opfattelse, at feriepengekrav i dag i konkurstillfælde er privilegeret på samme måde som andre lønandele.

Justitsministeren er enig med mig heri.

Jeg kan hertil føje, at konkursudvalget i den nævnte betænkning, der i øvrigt stiller forslag om en væsentlig begrænsning af privilegier i konkurstillfælde, foreslår opretholdt privilegium for selve lønnen, men for en kortere periode end gældende i dag, og ved siden heraf en særskilt regel, hvorefter privilegium for feriegodtgørelse opretholdes, men præciseres som omfattende feriegodtgørelse, som er indtjent i det ved konkursdekretets afsigelse løbende og det foregående ferieår.

For så vidt angår anden del af spørgsmålet, har hr. Jens Frandsen bemærket, at der på adskillige områder på arbejdsmarke-

det i stedet for den sikkerhed, som ferieloven har tilvejebragt gennem reglerne om feriepenges udskillelse, til yderligere betryggelse ved kollektivt overenskomst med myndighedernes godkendelse fra arbejdsgiverforeningers side er afgivet garantiforpligtelser. Til gengæld har arbejdsgivere, der er underkastet de pågældende kollektive aftaler, ingen pligt til at foretage den nævnte udskillelse af feriepenge (feriemærker).

Videre har hr. Jens Frandsen anført, at der trods ferielovens regler i enkelte tilfælde, hvor garanti fra arbejdsgiverforening ikke er stillet, synes at være en vis risiko for arbejdstageres feriepenge, en risiko, som det vil være i offentlig interesse at søge formindsket mest muligt, eventuelt helt fjernet.

Jeg er ikke ganske klar over, hvilke tilfælde hr. Jens Frandsen sigter til. Hvis der tænkes på det i dagspressen omtalte tilfælde, vil jeg gerne gøre opmærksom på, at risikoen for arbejdstagerens feriepenge i dette tilfælde ikke skyldes, at ferielovens regler er utilstrækkelige, men at reglerne, i første række om anvendelse af postvæsenets feriemærker, i det pågældende tilfælde ikke er iagttaget af arbejdsgiveren, og at de pågældende arbejdere har affundet sig hermed.

Ferieloven giver — som det vel er spørgeren bekendt — i § 5, stk. 2, adgang for arbejdsgivere til, når den ferieberettigede er antaget månedsvis eller for længere tid og således, at der ikke sker fradrag i lønnen for søgnehelldage, sygedage o. lign., d.v.s. hovedsagelig funktionærgruppen, at give den ferieberettigede ferie med løn i stedet for feriegodtgørelse. Det er klart, at der i så fald, hvis konkurs indtræder, ikke i kraft af ferieloven er givet de pågældende sikkerhed for feriepengene. Her får konkursprivilegiet derfor sin særlige betydning.

Der kan dog næppe være grund til — for at sikre feriepengene for funktionærgruppen i de undtagelsestilfælde, hvor konkurs indtræder — at kræve postvæsenets feriemærker anvendt også for denne gruppe.

Jeg vil til slut gerne tilføje, at jeg finder det meget ønskeligt, at der er størst mulig sikkerhed for lønmodtagernes feriepenge. Men jeg må også være af den opfattelse, at ferielovens regler herom er tilfredsstillende. Men det er unægtelig en forudsætning, at reglerne også overholdes. Tilsvarende gælder for de særlige garantiordninger, der indgår i